

dette. Naar Kommunerne skal yde $\frac{2}{3}$ af det Beløb, der anvendes, har man saa stor Sikkerhed, som man overhovedet kan kræve, for, at der ikke bliver anvendt større Beløb, end Nødvendigheden byder. Vore Kommuner er efterhaanden under Krigen blevet stærkt bebyrdet paa Grund af mange forskellige Forhold, som de ikke har været Herre over, og der er ingen Grund til at tro, at Kommunalbestyrelserne skulde indlade sig paa at give Penge til Dyrtidsforanstaltninger, uden at det er paakrævet. Jeg maa derfor bede om, at ogsaa Bestemmelserne i den gamle Dyrtidslov § 4 bibeholdes.

Jeg hilser med Glæde § 5 i det foreliggende Lovforslag, hvorefter der paa ny stilles et Beløb paa 500 000 Kr. til Raadighed for Indenrigsministeren til Fordeling blandt saadanne Kommuner, som er særlig haardt økonomisk ramte paa Grund af Dyrtid, Arbejdsløshed eller andre Forhold, der staar i Forbindelse med de overordentlige Tider, vi har levet i. Egentlig burde der maaske stilles et noget større Beløb til Raadighed paa denne Konto. Adskillige Kommuner er utvivlsomt blevet saadan stillet, at de har meget svært ved selv at yde de Beløb, der betinger Andel i Statstilskuddet; og naar man nu ogsaa kræver Tilskud af [Kommunerne som Betingelse for Brændselshjælp, synes jeg, der kunde være nogen Grund til at forhøje det Beløb paa 500 000 Kr., der skal fordeles blandt de særlig vanskeligt stillede Kommuner. Kan man imidlertid ikke enes herom, skal jeg ikke insistere videre herpaa, men slaa mig til Taals med Bestemmelsen i § 5, som den her foreligger. Jeg føler mig overtydet om, at de Kommuner, der hidtil har faaet Andel i de Beløb, der har været til Raadighed ved tidligere Dyrtidslove, har været taknemmelige derfor og haft en væsentlig Hjælp deraf.

Jeg skal ikke indvende noget imod, at Lovforslaget henvises til Behandling i et Udvalg, hvad der synes mig paakrævet efter de Udtalelser, det ærede Medlem fremsatte paa Venstres Vegne. Jeg haaber, man hurtigt kan gøre Lovforslaget færdigt, [og] at man i det væsentlige kan enes om det paa Grundlag af de Bemærkninger, jeg her har fremsat.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Kristiansen: Der er ikke, siden vi sidst behandlede Dyrtidsforhold her i Tinget, sket nogen Nedgang i Priserne paa Livsfornødenheder, tværtimod; men man

tør maaske formode, at vi befinder os paa et Højdepunkt, hvad Priserne angaar, og at vi inden ret længe vil bevæge os nedad, men noget bestemt herom ved man jo ikke. Men selv om man ikke tør gaa ud fra, at Priserne paa Livsfornødenheder i den nærmeste Tid vil gaa nedad, kan der ikke være Tvivl om, at vi har naaet Kulminationspunktet med Hensyn til de offentlige Dyrtidsforanstaltninger. Der kan ikke være Tvivl om, at vi med Perioden Juli 1918—Juli 1919 i Henseende til alle disse Dyrtidsforanstaltninger bør have passeret Kulminationspunktet, og at vi nu maa bevæge os nedad. Efterhaanden som Lønningensniveauet har naaet Prisniveauet, maa selvfølgelig de kostbare Dyrtidsforanstaltninger og Understøttelser i det hele falde bort. Det er og bør være det normale Forhold, at Prisstigningen dækkes af Stigning i Lønningerne, saa vist som Arbejdet altid bør give dets Udøvere en forsvarlig Levefod. Med eet Slag kan Hjælpen fra det offentlige, fra Statens og Kommunens Side jo imidlertid ikke bortfalde. Vi maa, som det ogsaa er blevet udtalt af den højtærede Indenrigsminister i Gaar, bevæge os gradvis nedad fra den Højde, som de ca. 82 Mill. Kr. i Aaret 1918—19 betegner, til et mere beskedent Tilskud fra det offentlige Side.

Da vi i Marts Maaned sidst behandlede Dyrtidsforslaget her i Tinget, var man enig om at udskyde den egentlige principielle Debat om en gennemgribende Revision af Dyrtidslovgivningen til senere, og i Stedet for udbad man sig fra Kommunalbestyrelserne Udtalelser dels om, hvorvidt man ønskede Dyrtidsloven fornyet, og dels hvilken Ændring man eventuelt kunde ønske indføjet, for saa at benytte det Materiale som Grundlag for en videre Drøftelse af denne Sag. De begærede Oplysninger er tilvejebragte, og det fremgaar af de indkomne Svar, som ogsaa allerede er nævnt, at et langt overvejende Flertal af Landets Kommunalbestyrelser udtaler sig for en Fortsættelse af Dyrtidslovgivningen, altsaa anser den for nødvendig. Svarene er behandlede i de fyldige Bemærkninger til Lovforslaget, og jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa. Der er dog efter disse Udtalelser ingen Tvivl om, at Gyldigheden af Dyrtidsloven bør forlænges.

Paa den anden Side har ikke faa Kommuner udtalt sig for en Indskrænkning af Dyrtidsforanstaltningerne, og det foreliggende Lovforslag betyder da ogsaa en meget klækkelig Nedskrivning af det Beløb, Staten i den sidste Dyrtidslovgivnings-